

Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum

Simonnet, Edmond

Venetiis, 1731

Resp. 2. Reprobatio positiva habet causam ex parte reproborum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83594](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83594)

issimè liberantur, quicumque liberantur; vel, ut adhuc loquitur S. Augustinus, quatenus non separantur, non discernuntur à massa perditionis, sed in ea derelinquuntur, denegata eis discretionem & separationem illa, quæ fit per gratiam electionem, ad gloriam, & gratiam præordinationem & dispositionem mediorum cum gloriæ assecutione certò & infallibiliter connexorum. 2. Positivè, quatenus à Deo deputantur ad supplicium æternum, vel propter peccatum originale, vel propter peccata actualia, vel propter originale, simul & actualia. Reprobi satis communiter vocantur à Scholasticis Doctoribus præciti, non quòd prædestinati non sint etiam præciti: ut enim ait Apostolus, quos præcivit & prædestinavit Deus, nec repulit plebem, quam præcivit. Sed quia Deus non prædestinavit demerita reprobatorum, sed solum præcivit, & è contrà non solum absolute præcivit, sed etiam prædestinavit bona merita & perseverantiam finalem electorum. Doctores commune nomen relinquunt reprobis, ut electos nomine sibi proprio nuncupent, reprobis nomen præcitorum attribuendo, electis verò prædestinatorum nomen relinquo. Circa reprobos autem duo hic queruntur. 1. Utrum detur reprobatio tam positiva, quam negativa, & an habeat causam ex parte reprobatorum. 2. Utrum Deus sincerè velit omnium reprobatorum salutem.

ARTICULUS I.

Utrum detur reprobatio tam positiva, quam negativa, & an utraque habeat causam ex parte reprobatorum.

RESPONSIO I.

Datur reprobatio positivè.

Prob. Reprobatio positiva est absoluta & efficax voluntas damnandi & supplicii æterni addicendi eos omnes, qui moriuntur in statu peccati mortalis. Atqui Deus habet hanc voluntatem. Ergo, &c. *Prob. min.* Nam Deus ea tantum facit in tempore, quæ absolute & efficaciter decrevit in sua æternitate. Atqui re ipsa, ut fides docet, Deus eos omnes, qui moriuntur in statu peccati mortalis, damnat, & æternis suppliciis addicit. Ergo, &c.

RESPONSIO II.

Reprobatio positiva habet causam ex parte reprobatorum.

Prob. 1. ex Script. Nam Matth. c. 25. Christus dicit reprobis: *Ite maledicti in ignem æternum esurivi enim, & non dedistis mihi manducare.* Ergo Deus damnat reprobos propter eorum demerita. Ergo ab æterno decrevit illos damnare, quia absolute prævidit eorum demerita. 2. Ex S. Augustino lib. 3. contra Julianum c. 18. *Bonus est Deus, inquit, justus est Deus: potest aliquos sine bonis meritis liberare, quia bonus est: non potest quinquam sine malis meritis damnare, quia justus est.* Atqui quod Deus sine malis meritis non potest facere in tempore, non potuit sine absoluta malorum meritorum prævisione velle in sua æternitate. Ergo ex S. Augustino, Deus non potuit velle damnare reprobos, nisi propter eorum mala merita absolute prævisa. 3. Ratione. Deus non potuit in æternitate sua præparare penam aliquam sine justa causa illam præparandi, sicut nec potest penam aliquam infligere in tempore sine justa causa illam infligendi: Deus enim injustus esse non potest. Atqui justa causa præparandi penam aliquam, alia esse non potuit, quam peccatum futurum, & absolute præciturum; sicut justa causa infligendi penam alia esse non potest, quam peccatum in re admissum: ut enim dicit S. Augustinus lib. 3. de lib. arb. cap. 18. *Omnis pena, si justa est, peccati pena est, & supplicium nominatur.* Ergo Deus non potuit in æternitate sua præparare penam aliquam, nisi propter peccatum absolute futurum & absolute prævisum: sicut nec potest penam aliquam infligere in tempore, nisi propter peccatum in re ad-

Simonet Theol. Tom. I.

missum. Sed æterna damnatio est pena, & omnium penarum maxima. Ergo Deus non potuit in æternitate sua præparare damnationem æternam, nisi propter peccatum absolute futurum, & prævisum absolute: sicut nec potest illam nisi propter peccatum in re admissum infligere in tempore.

Positiva igitur reprobatio supponit absolutam prævisionem peccati originalis vel actualis. Dico autem, originalis, vel actualis, quia Deus positivè reprobatur alios propter peccatum originale tantum, nempe parvulos non baptizatos; alios propter actuale tantum, nempe adultos baptizatos; alios denique propter originale simul & actuale, nempe infideles adultos. Porro audiendi non sunt, qui dicunt omnes reprobos à Deo positivè reprobatos esse propter solum originale absolute prævisum; seu, quod idem est, ex sola prævisione absoluta peccati originalis Deum reprobis omnibus absolute & efficaciter decrevisse damnationem æternam: nam multi reprobi baptizantur, & per baptismum justificantur, & ita multis reprobis peccatum originale verè & propriè remittitur quoad reatum culpæ. Ergo multis reprobis peccatum originale remittitur quoad reatum penæ æternæ: reatus enim culpæ non remittitur à Deo sine reatu penæ æternæ, & de lege Dei ordinaria duo illi reatus sunt inseparabiles, atque ita aut manent ambo, aut ambo tolluntur; quamvis remisso reatu culpæ, non semper remittatur omnis pena peccato debita, ac proinde remisso quoad reatum culpæ originali peccato, non idcirco tollantur concupiscentia, ignorantia, mortalitas, & aliæ innumerae miseriae, quæ sunt justæ originalis peccati penæ. Ergo multis reprobis remittitur originale peccatum, ut est causa damnationis æternæ. Unde Apostolus de baptizatis loquens Rom. c. 8. ait: *Nihil ergo damnationis est iis, qui sunt in Christo Jesu*, hoc est, juxta Tridentini interpretationem, in iis qui baptizati sunt, & per baptismum justificati, nulla est damnationis causa: ita ut si statim post acceptum baptismum ex hac vita migrare eis contingat, nihil planè habeant, quod eos ab ingressu cæli remoretur, ac proinde ne quidem ulla temporalis pena eis in altera vita supersit propter originale peccatum luenda. Ergo Deus ab æterno voluit multis reprobis condonare peccatum originale, ut est causa damnationis æternæ. Atqui hoc volendo non potuit simul velle illos damnare propter peccatum originale; alioqui simul voluisset & noluisse illis condonare peccatum originale, ut est causa damnationis æternæ. Quod evidenter repugnat. Ergo manifestè falsum est, & contra fidem, quòd Deus omnes reprobos positivè reprobaverit ex sola prævisione absoluta peccati originalis.

RESPONSIO III.

Datur etiam reprobatio negativa.

Prob. Negatio gratiæ electionis ad gloriam est reprobatio negativa. Atqui datur in Deo negatio gratiæ electionis ad gloriam respectu multorum hominum, eorum scilicet omnium, qui damnantur. Ergo datur reprobatio negativa. Minor patet. Nullus enim ex iis, quos Deus gratuito elegit ad gloriam, perit, aut etiam perire potest: cum, ut accurate probatum est, ex gratuita ad gloriam electione resulter in electis antecedens, invariabilis & insuperabilis necessitas extrinseca consequendæ salutis.

Prob. ergo maj. 1. Negatio gratiæ electionis ad gloriam est quædam reprobatio & rejectio. Deus enim iis tantum, quos gratuito elegit ad gloriam, ab æterno præparavit & in tempore donat perseverantiam finalem, sine qua nemo salvatur, aut salvari potest. Ergo hoc ipso quòd aliquis non est gratuito ad gloriam electus, meritò censetur aliquo modo reprobatus, & rejectus à salute.

2. Est reprobatio negativa, non positiva: nam hæc non electio non est voluntas acque formalis neque interpretativa non electos excludendi à gloria, & multò minus est voluntas damnandi: sed est formaliter negatio voluntatis absolutæ & efficacis perducendi ad gloriam, quacum connexa est negatio præparationis me-

I 4 dio